

LIVETS ORD

“Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig” (Matt 16, 24)

Jesus er på vej til Jerusalem og forkynder at Guds rige er nær. Hans disciple har fornemmet hans missions storhed og set ham som den, der er sendt af Gud. Han er den, hele Israels folk har ventet på. Disciplene håber på, at han endelig vil befri dem fra det romerske åg, og at en bedre verden vil bryde frem med fred og velfærd.

Men Jesus ønsker ikke at støtte disse illusioner. Han siger klart og tydeligt, at hans rejse til Jerusalem ikke vil ende med sejr, men tværtimod med afvisning, lidelse og død. Han forudsiger også, at han vil opstå på den tredje dag. Men det er svært at forstå og acceptere for disciplene. Peter reagerer også prompte og afviser en sådan absurd tankegang. Han forsøger at holde Jesus fra det.

Efter at Jesus har irettesat Peter, henvender han sig til alle disciplene med en chokerende opfordring: *“Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.”* Hvad vil Jesus egentlig sige med disse ord, som han retter til såvel sine samtidige som de nutidige efterfølgere? Skal vi ringeagte os selv? Skal vi alle sammen hellige os et asketisk liv? Skal vi ligefrem opsøge lidelsen for at behage Gud?

Nej, dette ord opfordrer os til at træde i Jesu fodspor, og tage evangeliets værdier og krav til os, for derved at ligne ham mere og mere. Det betyder hele livet at leve som han, også når korset kaster skygger på vores vej.

Enhver har sit eget personlige kors at bære. Lidelsen er en del af menneskelivet i alle dets afskygninger. Men det synes ofte uforståeligt, noget som står i modsætning til vores egen længsel efter lykke. Alligevel er det i lidelsen, at Jesus lærer os at opdage hans lys. Det kan sammenlignes med at gå ind i en kirke, og der opdage pragtfulde vinduer, der lader lyset skinne igennem, men som set udefra synes dystre og uskønne. Hvis vi vil efterfølge Jesus, beder han os om at vende op og ned på alle vores værdier, så vi ikke længere selv er verdens centrum, og søger efter personlig vinding. Vi skal være mere opmærksomme på andres nød end vore egne behov: at bruge kræfter på at gøre andre lykkelige,

sådan som han gjorde det. Han forpassede ikke en eneste lejlighed til at bringe trøst og håb til alle dem, han mødte. Befriet fra vor egoisme, kan vi vokse i medmenneskelighed og opnå en frihed, som realiserer vores personlighed.

Jesus indbyder os til at være vidner om evangeliet, også når vores trofasthed sættes på prøve af mangel på forståelse fra vores omgangskreds. Jesus er sammen med os, og ønsker, at vi, ligesom han, med livet som indsats, stræber efter alle menneskers broderskab og en civilisation af kærlighed.

Hvert menneske har et dybt behov for at vise denne radikale kærlighed. Også ikke-kristne vidner om at ville følge samvittighedens stemme til det yderste, som f.eks. Ghandi: *“Hvis nogen ville slå mig ihjel, ville jeg dø med en bøn på læberne for min morder, med tanken på Gud og bevidstheden om hans levende nærvær i mit hjertes helligdom. Kun i dette tilfælde, kan jeg sige, at jeg ejer de stærkes ‘ikke-volds-tanke’.”*¹

I den korsfæstede og forladte Jesu mysterium fandt Chiara Lubich midlet til at helbrede hvert personligt sår og splittelse mellem mennesker, grupper og folkeslag. Denne erfaring fortalte hun om til mange. På et møde i Stuttgart i 2007 sagde hun følgende: *“Enhver af os gennemgår smerter, der ligner Jesu smerter (...). Når vi oplever det, kan vi tænke på ham, som har taget alle disse smerter på sig. Det er som at være sammen med ham, at deltage i hans lidelse. Lad os gøre som Jesus, der ikke blev lammet og bedøvet, men råbte: “Fader, i dine hænder betror jeg min ånd” (Luk. 23, 46) og overgav sig til Faderen. Ligesom han kan også vi overvinde prøvelsen ved at sige: “Jeg elsker dig, Jesus, i din ‘forladthed’, elsker jeg dig, og mindes jeg dig, det er dig i denne skikkelse, i dette dit ansigt”. Og hvis vi så i næste øjeblik elsker vor næste, og gør det, som Gud ønsker af os, kan vi opleve, at smerten bliver til glæde (...). I vore fællesskaber kan der af og til opstå splittelser. Også her kan vi se Jesu ansigt, vi kan overvinde lidelsen og gøre alt for at genoprette fællesskabet. (...)”*²

Letizia Magrii

¹ M.K. Gandhi, *Antiche come le montagne*, Ed. di Comunità, Milano 1965, side 95-96.

² C. Lubich, *Per una cultura di comunione – internationalt møde “Sammen for Europa” – Stuttgart*, d. 12. maj 2007, <http://www.together4europe.org/>